

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ— ଯେପରି ବାପବାଦୀ ଉଭୟ ନିରହଂକାରୀ ଏବଂ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ଅଟନ୍ତି, ସେହିପରି ଫଲୋ ଫାଦର କର ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜର ପିତାତ୍ତ୍ୱକୁ ଅନୁକରଣ କର, ତେବେ ସର୍ବଦା ଉନ୍ନତି ହୋଇଚାଲିବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଉଚ୍ଚ ପଦର ପାଇବା ପାଇଁ କେଉଁ କଥା ପ୍ରତି ସାବଧାନ ରହିବା ଜରୁରୀ ଅଟେ?

ଉତ୍ତର:- ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବାକୁ ହେଲେ, ଧୂସାନ ରଖ ଯେ, ମନ ଦୃଢ଼ାରା ମଧୁସ୍ କାହାକୁ ମୋ ଦୃଢ଼ାରା ଦୁଃଖ ନ ମିଳୁ । ୨- କୌଣସି ବି ପରିସ୍ଥିତିରେ କରୋଧ ନ ଆସୁ, ୩- ବାବାତ୍ତ୍ୱକର ସନତାନ ହୋଇ ବାବାତ୍ତ୍ୱକ କାର୍ଯ୍ୟସ୍ଥରେ ବା ଏହି ଗୁହର ଯଦୃଷ୍ଟରେ ବିଘ୍ନ ରୂପ ହେବାର ନାହିଁ । ଯଦି କେହି ମୁହଁରେ କେବଳ ବାବା-ବାବା କହି ଚାଲିଥିବ କିନ୍ତୁ ଚାଲି-ଚଳଣ ରାଜକୀୟ ହୋଇନଥିବ ତେବେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ବାବାତ୍ତ୍ୱକଠାରୁ ବର୍ଷା ନିଶ୍ଚିତ ମିଳିବ । କିନ୍ତୁ କିପରି? ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏକମାତ୍ର ଗୀତା ଶାସ୍ତ୍ରରେ ହିଁ ଶ୍ରୀମତ ଉଗବାନୁବାଚ ରହିଛି । ଉଗବାନ ତ’ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱକର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ଶ୍ରୀମତ ଉଗବାନୁବାଚ । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଉଗବାନ ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରିଥିବେ, ସେଥିପାଇଁ ତ ତାତ୍ତ୍ୱକର ମହିମା ରହିଛି । ଶ୍ରୀମତ ଉଗବତ ଗୀତା ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ରୀମତ ଉଗବାନୁବାଚ । ଉଗବାନ ତ ନିଶ୍ଚୟ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଅଟନ୍ତି । ଶ୍ରୀମତ ମଧୁସ୍ ସେହି ଗୋଟିଏ ଯାହାକି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଗାନ କରାଯାଇଛି ଆଉ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଶ୍ରୀମତ ଉଗବାନୁବାଚ ନାହିଁ । ଶ୍ରୀମତ କାହାର ହେବା ଉଚିତ୍, ଯିଏ ଏହାକୁ ମଧୁସ୍ ବୁଝିପାରୁ ନାହିଁନତି । ସେଥିରେ ଭୁଲ୍ କାହିଁକି ହୋଇଛି? ଏକଥା ମଧୁସ୍ ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ, ଯେଉଁ ସମୟରୁ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ସେହି ସମୟରୁ ରାବଣର ମତରେ ଚାଲୁଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଭୁଲ୍ ଏହି ରାବଣ ମତଧାରୀମାନେ କରିଛନ୍ତି । ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱକୁ ଯେପରି ରାବଣର ଚାପୁଡ଼ା ଲାଗୁଛି । ଯେପରି କୁହାଯାଉଛି ଯେ ଶତ୍ରୁକର ପ୍ରରେକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାତ୍ତ୍ୱକର ପ୍ରରେକାର ବୋମା ତିଆରି ହେଉଛି । ସେହିପରି ୫ ବିକାର ରୂପୀ ରାବଣ ମନୁଷ୍ୟକୁ ପତିତ କରିବାରେ ପ୍ରରେକ ହୋଇଛି, ସେଥିପାଇଁ ତ ତାକୁଛନ୍ତି ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ । ତେଣୁ ପତିତ-ପାବନ କେବଳ ଜଣେ ହେଲେ ନା । ଏଥିରୁ ସିଦ୍ଧ ହେଉଛି ଯେ, ପତିତ ଜଣେ କରୁଛି ଏବଂ ପାବନ ଅନ୍ୟ ଜଣେ କରୁଛନ୍ତି । ଉଭୟ ଜଣେ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହି କଥା ତୁମେ ହିଁ ବୁଝୁଛ - ପୁରୁଷାର୍ଥର କରମାନୁସାରେ । ଏପରି ଭାବ ନାହିଁ ଯେ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱକର ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି । ସମସ୍ତେ କରମାନୁସାରେ ଅଛନ୍ତି । ଯେତେ ନିଶ୍ଚୟ ଆସ ସେତେ ଖୁସି ବଢ଼ିଥାଏ । ତେଣୁ ବାବାତ୍ତ୍ୱକ ମତରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ଆମକୁ ଏହି ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ପଦ ପାଇବାକୁ ହେବ । ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବାରେ ତେରୀ ଲାଗୁନାହିଁ । ତୁମେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ମମ୍ମା ବାବାତ୍ତ୍ୱକୁ ଅନୁକରଣ କରୁଛ । ଯେପରି ସେମାନେ ନିଜ ସମାନ କରିବାର ସେବା କରୁଛନ୍ତି, ତୁମେ ମଧୁସ୍ ଜାଣିଛ ଆମେ କେଉଁ ସେବା କରୁଛୁ ଏବଂ ମମ୍ମା ବାବା କେଉଁ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଶିବବାବା ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମବାବା ଉଭୟ ଏକତ୍ର ଅଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବୁଝିବା ଦରକାର ଯେ ସିଏ ସବୁଠାରୁ ନିକଟରେ ଅଛନ୍ତି । ଏହାତ୍ତ୍ୱକ ହିଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପ ସ୍ୱକ୍ଷମଲୋକରେ ଦେଖୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ଇଏ ତୀକ୍ଷଣ ହୋଇଥିବେ । ତେଣୁ ବାବା ଯେପରି ନିରହଂକାରୀ ଏବଂ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ଅଟନ୍ତି ସେହିପରି ଦାଦା ମଧୁସ୍ ନିରହଂକାରୀ ଅଟନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଶିବବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ମୁରଲୀ ଚାଲିବା ସମୟରେ ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଭାବ ଶିବବାବା ଏହାତ୍ତ୍ୱକ ଦୃଢ଼ାରା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ମଧୁସ୍ ନିଶ୍ଚିତ ଶୁଣୁଥିବେ । ଯଦି ଇଏ ନିଜେ ନ ଶୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନ ଶୁଣାଇବେ, ତେବେ ଉଚ୍ଚ ପଦ କିପରି ପାଇବେ । କିନ୍ତୁ ନିଜର ଦେହ-ଅଭିମାନ ଛାଡ଼ି କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଏହିପରି ଭାବ କି ଶିବବାବା ହିଁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଆମେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଚାଲିଛୁ । ଶିବବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଇଏ ତ ନିଜର ପତିତ ଅବସ୍ଥାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ସାରିଛନ୍ତି । ମମ୍ମା ତ କୁମାରୀ ଥିଲେ । ତେଣୁ ମମ୍ମା ଉଚ୍ଚକୁ ଚାଲିଗଲେ । ତୁମେ କୁମାରୀମାନେ ମଧୁସ୍ ମମ୍ମାତ୍ତ୍ୱକୁ ଅନୁସରଣ କର । ଗୃହସ୍ଥୀମାନେ ବାବାତ୍ତ୍ୱକୁ ଅନୁସରଣ କରିବା ଉଚିତ୍ । ସମସ୍ତେ ବୁଝିଯିବା ଉଚିତ୍ ଯେ, ମୁଁ ପତିତ ଅଟେ, ମୋତେ ପାବନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ବାବା, ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଶିଖାଇଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ଦେହ-ଅଭିମାନ ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଆରକ୍ଷା! ଯଦି ମୁରଲୀ ଶୁଣାଇ ପାରୁ ନାହିଁ ତେବେ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରୁହ । ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ମୁରଲୀ ଶୁଣାଇ ପାରିବ । କିନ୍ତୁ ଯଦି ବାବାତ୍ତ୍ୱକୁ ଭୁଲିଗଲ ତେବେ ମଧୁସ୍ ଚିନ୍ତା ନାହିଁ । ମୁରଲୀ ଚଳାଇ ପୁଣି ଯୋଗ ଯାତ୍ରାରେ ଲାଗିଯାଅ କାହିଁକି ନା ତାହା ବାଣୀରୁ ଉଦ୍ଧୃତ ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥା ଅଟେ । ମୂଳକଥା ହେଲା ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବାବାତ୍ତ୍ୱକୁ ଏବଂ ଚକ୍ରକୁ ମନେ ପକାଇଗଲ । କାହାକୁ ହେଲେ ଦୁଃଖ ଦିଅ ନାହିଁ । ସମସ୍ତେ ଗୋଟିଏ କଥା ବୁଝାଅ ଯେ, ବାବାତ୍ତ୍ୱକୁ ମନେ ପକାଅ । ଏହା ହେଉଛି ଯୋଗ ଯାତ୍ରା । ମନୁଷ୍ୟ ମଲେ କହନ୍ତି ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଗଲା । ଅଦୃଷ୍ଟ କାଳରେ କେହି ସାମ୍ରାଜ୍ୟକୁ ମନେ ପକାନ୍ତି ନାହିଁ । କାରଣ ସାମ୍ରାଜ୍ୟକୁ ମନେ ପକାଇବା ଅର୍ଥ ଏହି ଦୁନିଆରୁ ମରିଯିବା । ଏମିତି ବି କେହି ସାମ୍ରାଜ୍ୟକୁ ମନେ ପକାଉ ନାହିଁନତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ, ଆମକୁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ତୁମେ ଯେତେ ମୋତେ ମନେ ପକାଇବ ସେତେ ଖୁସିର ନିଶା ଚଢ଼ିବ, ବର୍ଷା ମନେ ରହିବ ଏବଂ ହର୍ଷିତ ମଧୁସ୍ ରହିବ । କିନ୍ତୁ ବାବାତ୍ତ୍ୱକୁ ମନେ ନ ପକାଇବା ଦୃଢ଼ାରା ଦୃଢ଼ନ୍ଦରେ ପଡ଼ୁଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀାସରୁଦ୍ଧ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଏତେ ସମୟ ସ୍ମୃତିରେ ରହି ପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ପ୍ରରେମିକ ପ୍ରରେମିକାତ୍ତ୍ୱକର ଉଦାହରଣ ଦେଇ କହୁଛନ୍ତି, ଯଦିଓ ପ୍ରରେମିକ

କରମଧନବା କରିଥାଏ ଆଉ ପ୍ରେମିକା ଚରଣା ଚଳାଉଥାଏ ତଥାପି ତା' ସମମୁଖରେ ପ୍ରେମିକ କିମ୍ବା ପ୍ରେମିକାର ଛବି ପଳାଇଥାଏ । ପ୍ରେମିକା ପ୍ରେମିକଙ୍କୁ ମନେ ପକାଏ ଆଉ ପ୍ରେମିକ ପ୍ରେମିକାକୁ ମନେ ପକାଏ । ଏଠାରେ ତ ତୁମକୁ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କର ତ ତୁମକୁ ମନେ ପକାଇବାର ନାହିଁ । ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରେମିକ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ଲେଖୁଛ ଯେ, ବାବା ଆପଣ ଆମକୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି? ଆରେ ଯିଏ ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରେମିକ ଅଟନ୍ତି ସେ ପୁଣି ସବୁ ପ୍ରେମିକାମାନଙ୍କୁ କାହିଁକି ମନେ ପକାଇବେ? ଏଭଳି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରେମିକ । ସିଏ କାହାର ପ୍ରେମିକା ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ହିଁ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ତୁମ ପରତ୍ସେକଙ୍କୁ ସେହି ଏକମାତ୍ର ପ୍ରେମିକଙ୍କର ପ୍ରେମିକା ହେବାକୁ ପଡିବ । ଯଦି ସେ ପ୍ରେମିକା ହୁଅନ୍ତି ତେବେ କେତେ ଜଣଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବେ । ଏଭଳି ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । କହନ୍ତି ମୋ ଉପରେ ପାପର ବୋଝ ନାହିଁ ତେଣୁ କାହିଁକି କାହାକୁ ମନେ ପକାଇବି । କିନ୍ତୁ ତୁମ ଉପରେ ପାପର ବହୁତ ବୋଝ ଅଛି । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ନ ପକାଇଲେ ପାପର ବୋଝ ଓହ୍ଲାଇବ ନାହିଁ । ବାକି ମୁଁ କାହିଁକି କାହାକୁ ମନେ ପକାଇବି । ତୁମେ ଆତ୍ମମାନେ ହିଁ ମୋତେ ମନେ ପକାଉଛ । ତେବେ ଯେତେ ମନେ ପକାଇବ ସେତେ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହେବ ଏବଂ ପାପ କଟି ଚାଲିବ । ଏହା ବହୁତ ଉଚିତ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଟେ । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାରେ ହିଁ ମୋହନତ ରହିଛି । ଏହି ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ତୁମକୁ ମିଳୁଛି । ତୁମେ ପୁରୁଷାର୍ଥର କରମଅନୁସାରେ ଚରିକାଳଦର୍ଶୀ ହୋଇଛ । ତେଣୁ ସାରା ଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ଲାଲଟ୍ ହାଉସ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ବତୀଘର ହୋଇ ରାସ୍ତା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେଖାଉଛ । ପରତ୍ସେକଙ୍କୁ ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନ ଓ ସୁଖଧ୍ୟାନର ରାସ୍ତା ବତାଉଛ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ସବୁ ନୂଆ କଥା ଶୁଣୁଛ । ଜାଣିଛ ଯେ, ବାସ୍ତବରେ ଆମେ ଆତ୍ମମାନେ ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନ ନିବାସୀ ଅଟୁ । ଏଠାକୁ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସିଛୁ । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଅଭିନେତା ଅଟୁ । ଏହି ଚିନ୍ତନ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଲେ ମସ୍ତି ଚଢ଼ିଯିବ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଯେ ଆଦିରୁ ଅନ୍ତ ପରମ୍ପରା ତୁମର ପାର୍ଟ ରହିଛି । ଏବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କରମାତୀତ ଅବସ୍ଥାକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ପୁଣି ସ୍ୱାଧୀନତା ଯୁଗକୁ ଆସିବାକୁ ହେବ । ଏହି ନିଶାରେ ରହି ନିଜର କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ହେବ । କେବଳ ପଣ୍ଡିତ ହୁଅ ନାହିଁ । ଅନ୍ୟକୁ ଶିଖାଇ, ଯଦି ନିଜେ ସେହି ଅବସ୍ଥାରେ ନ ରହିବ ତେବେ ପରଭାବ ପଡିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଉଚିତ୍ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି । କିନ୍ତୁ କେବେକେବେ ମାୟାର ତୋପନ ଏପରି ଆସୁଛି ଯାହାକି ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ ଭାଙ୍ଗି ଦେଉଛି । ବହୁତ ସନ୍ତାନ ଚାର୍ଟ ପଠାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆଗରମ୍ପର ଲାଗୁଛି ଯେ, ଇଏ ତ ମୋଠାରୁ ମଧ୍ୟ ତୀକ୍ଷଣ ଅଟନ୍ତି । ବୋଧ ହୁଏ ଭିତରୁ ତୀବ୍ର ଉପଦେଶ-ଉଦ୍‌ଘାହ ଆସୁଛି, ତେଣୁ ଚାର୍ଟ ଲେଖିବାରେ ଲାଗିଯାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏପରି ତୀକ୍ଷଣ ଭାବେ ଦୌଡିଲେ ନିମ୍ବରାଜୀୟାନକୁ ଚାଲିଯିବେ । କିନ୍ତୁ ନା, ସେମାନେ କେବଳ ଚାର୍ଟ ଲେଖିଦେଉଛନ୍ତି । ଏହିପରି ଲେଖୁ ନାହିଁନତି ଯେ ବାବା ଏତେ ଜଣଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ କରିଛି ଏବଂ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଲେଖିବା ଦରକାର ଯେ, ବାବା ଆମକୁ ଇଏ ଏହି ରାସ୍ତା ବତାଇଛନ୍ତି । ଏପରି ସମାଚାର ଆସୁ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବା କ'ଣ ବୁଝିବେ? କେବଳ ଚାର୍ଟ ପଠାଇବା ଦ୍ୱାରା କାମ ଚଳିବ ନାହିଁ । ନିଜ ସମାନ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ରୂପ ଏବଂ ବସନ୍ତ ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନୀ ଏବଂ ଯୋଗୀ ଉଭୟ ହେବାକୁ ପଡିବ । ନଚେତ୍ ବରହମା ବାବାଙ୍କ ସମାନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ରୂପ ଏବଂ ବସନ୍ତ ମଧ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ହେବାକୁ ପଡିବ, ଏଥିରେ ହିଁ ମୋହନତ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ଅନେକଙ୍କୁ ଦେହ-ଅଭିମାନ ସତ୍ୟାନ୍ତ କରିଦେଉଛି । ରାବଣ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ କରି ଦେଇଛି । ଏବେ ତୁମେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେଉଛ । ପୁଣି ଅଧୀକାର ପରେ ମାୟା ରାବଣ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ କରାଇ ଦେଉଛି । ଯେଉଁମାନେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ସେମାନେ ବହୁତ ମିଠା ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ତ କେହି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ନାହିଁନତି । ସେଥିପାଇଁ ବାବା ସବୁବେଳେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ, କାହାର ହୃଦୟକୁ କଷ୍ଟ ଦେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, ଦୁଃଖ ଦେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିତ୍ୟଜ ଦିଅ । କହିବା ଏବଂ କରିବାରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ରାଜକୀୟତା ରହିବା ଦରକାର । ଈଶ୍ୱରୀୟ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ମୁଖରୁ ସର୍ବଦା ରତ୍ନ ବାହାରିବା ଉଚିତ୍ । ତୁମେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଜୀବଦାନ ଦେଉଛ । କେବଳ ରାସ୍ତା ବତାଇବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ, ତୁମେମାନେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟ ନା । ତାଙ୍କଠାରୁ ତୁମକୁ ସ୍ୱାଧୀନତା ରାଜତ୍ୱ ମିଳିବ ଉଚିତ୍ । ପୁଣି ତାହା ଏବେ କାହିଁକି ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ମନେ ପକାଅ ଯେ, ବାସ୍ତବରେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ଷା ମିଳିଥିଲା ନା । ତୁମେ ଭାରତବାସୀ ଦେବୀ-ଦେବତା ଥିଲ, ତୁମେ ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଛ । ତୁମେ ଭାବ ଯେ ଆମେ ହିଁ ଲକ୍ଷ୍ମଣୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ କୁଳର ଥିଲୁ । ନିଜକୁ କମ୍ କାହିଁକି ଭାବୁଛ । ଯଦି କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ବାବା ସମସ୍ତେ କ'ଣ ସେହି କୁଳର ହେବେ କି? ତେବେ ବାବା ବୁଝିଯାଆନ୍ତି ଯେ ଇଏ ଏହି କୁଳର ନୁହେଁ । ଏବେ ଠାରୁ ହିଁ ଖସିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ତୁମେ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଛ । ବାବା ୨୧ ଜନ୍ମର ପ୍ରାରବ୍ଧ ଜମା କରାଇଥିଲେ ତାହା ସମାପ୍ତ ହେବା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲାଣି । ପାପ ଚଢ଼ି-ଚଢ଼ି ତମୋପ୍ରଧାନ କଉଡ଼ି ତୁଲ୍ୟ ହୋଇଯାଇଛି । ଭାରତ ହିଁ ଶତ ପୁରତିଶତ ସ୍ୱାଧୀନ ଥିଲା । ତେବେ ଏମାନଙ୍କୁ ସେହି ବର୍ଷା କେଉଁଠାରୁ ମିଳିଲା? ଏକଥା ଅଭିନେତା ହିଁ କହିପାରିବେ ନା । ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ଅଭିନେତା ଅଟନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ଜାଣିବା ଦରକାର ଯେ, ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମଣୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ବାଦଗାହୀ କେଉଁଠାରୁ ମିଳିଲା? କେତେ ଭଲ-ଭଲ ପଣ୍ଡିତ ରହିଛି । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରେ ସେମାନେ ଏହି ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥିବେ ।

ବାବା ହିଁ ପତିତ-ପାବନ ଅଟନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ କରମ, ଅକରମ ଓ ବିକରମର ଗତି ବୁଝାଉଛି । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ମନୁଷ୍ୟର କରମ ବିକରମ ହୋଇଯାଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତୁମର କରମ ଅକରମ ହେବ । ତାହା ହେଲା ଦୈବୀସୃଷ୍ଟି । ଯେହେତୁ ମୁଁ ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତା ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ମୋତେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି । ଏହା ହେଉଛି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ । ତାହା ହେଉଛି ଈଶ୍ୱରୀୟ ରାଜ୍ୟ । ଈଶ୍ୱର ଏବେ ସ୍ୱାଧୀନ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ସବୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ସନ୍ତାନ, ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ଷା ମିଳୁଛି । ଭାରତବାସୀ

ହଁ ସାହୁକାର ଥିଲେ, ଏବେ ଦେବାଳିଆ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏହା ପୂର୍ବ ପରସ୍ତୁତ ଡ୍ରାମା, ଏଥିରେ ଫରକ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ସମସ୍ତ ଧର୍ମର ନିନ୍ଦାସ୍ତ୍ର ବୁଦ୍ଧି ରହିଛି । ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଧର୍ମ ସବୁ ରହିଛି ନା । କିନ୍ତୁ ଦେବତା ଧର୍ମର ଆତ୍ମା ହିଁ ପୁନର୍ବାର ଦେବତା ଧର୍ମରେ ଆସିବେ । ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀ ନିଜ ଧର୍ମରେ ଖୁସି ଅଛନ୍ତି, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିଜ ଧର୍ମ ଆଡ଼କୁ ଟାଣି ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ଭାରତବାସୀ ନିଜ ଧର୍ମକୁ ଭୁଲିଯିବା କାରଣରୁ ସେହି ଧର୍ମକୁ ଭଲ ଭାବି ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ବିଦେଶକୁ ଚାକିରୀ ପାଇଁ କେତେ ଯାଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ସେଠାରେ ବହୁତ ପଇସା ମିଳିଥାଏ । ଏହି ଡ୍ରାମା ବହୁତ ବିଚିତ୍ର । କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ବୁଦ୍ଧି ଭଲ ହେବା ଦରକାର । ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବା ଦ୍ଵାରା ସବୁ କିଛି ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସି ଯାଏ । ଏହା ଅନାଦି ପୂର୍ବ ପରସ୍ତୁତ ଡ୍ରାମା ଅଟେ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିଜ ସମାନ ସଦା ସୁଖୀ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମର ଧନ୍ଦା ହେଉଛି ପତିତରୁ ପାବନ କରିବା । ବାବାଟ୍ଟକର, ତୁମର ମଧ୍ୟ ଏହି ଧନ୍ଦା ଅଟେ । ତୁମର ମୁଖ ସର୍ବଦା ଦେବତାମାନଙ୍କ ସଦୃଶ ଖୁସିରେ ହର୍ଷିତ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ତୁମେମାନେ ମୋର ବହୁତ ସୁନେହୀ ସନ୍ତାନ । ତେଣୁ କ୍ରୋଧ ଉପରେ ବହୁତ ଯତ୍ନଶୀଳ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସୁଖର ବରସା ଦେବା ପାଇଁ । ତେଣୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ରାସ୍ତା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବତାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବାବା ସୁଖକରତା, ଦୁଃଖହରତା ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ସୁଖକରତା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । କାହାକୁ ହେଲେ ଦୁଃଖ ଦେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଯଦି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦୁଃଖ ଦେବ ତେବେ ତୁମର ଦଣ୍ଡ ୧୦୦ ଗୁଣା ବଢ଼ିଯିବ । କେହି ହେଲେ ଦଣ୍ଡରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ରୂପେ ଧର୍ମରାଜପୁରୀରେ କଚେରୀ ବସିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦି ତୁମେମାନେ ବିଘ୍ନ ପକାଇବ ତେବେ ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ପାଇବ । କଲ୍ପ-କଲ୍ପାନ୍ତର ତୁମେ ସାକ୍ଷାତକାର କରିବ ଯେ ଅମୃତ ଏପରି ହେବ । ଆଗରୁ ଯେତେବେଳେ ଦେଖୁଥିଲେ ସେତେବେଳେ ବାବା ଶୁଣାଇବା ପାଇଁ ମନା କରୁଥିଲେ । ଅନତିମ ସମୟରେ ତ ସବୁକିଛି ଜଣାପଡ଼ିଯିବ । ଆଗକୁ ଗଲେ ବହୁତ ସାକ୍ଷାତକାର ହେବ । ବୁଦ୍ଧି ତ ହୋଇ ଚାଲିବ । ଆବୁ ପରମ୍ପରା ଧାଡ଼ି ଲାଗିଯିବ । ବାବାଟ୍ଟକ ସହିତ କେହି ମିଶିପାରିବେ ନାହିଁ । କହିବେ ଅହୋ ପ୍ରଭୁ ତୁମ ଲୀଳା । ଏହାର ମଧ୍ୟ ଗାୟନ ରହିଛି ନା । ବିଦ୍ଵାନ, ପଣ୍ଡିତ ଆଦି ମଧ୍ୟ ପଛରେ ଆସିବେ । ତାଙ୍କ ସିଂହାସନ ମଧ୍ୟ ଦୋହଲିବ । ତୁମେ ତ ବହୁତ ଖୁସିରେ ରହିବ ।

ଆରକ୍ଷା - ମିଠା ମିଠା ବିଚ୍ଛେଦୀ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା ବାପଦାଦାଙ୍କର ସୁନେହଭରା ସ୍ଵାଦପ୍ରସାର । ଏହିପରି ସ୍ଵାଦପ୍ରସାର ଥରେ ମାତ୍ର ମିଳୁଛି । ତୁମେମାନେ ଯେତେ ବାବାଟ୍ଟକ ମନେ ପକାଇବ । ବିକରମ ବିନାଶ ହେବା ସହିତ ଧାରଣା ମଧ୍ୟ ହୋଇଚାଲିବ । ପିଲାମାନଙ୍କର ଖୁସିର ନିଶା ଚଢ଼ି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଯିଏ ଆସୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ବତାଅ । ବେହଦ ବରସା ବେହଦ ବାବାଟ୍ଟକଠାରୁ ପାଇବାକୁ ହେବ । ଏହା କ'ଣ କମ୍ କଥା? ଏହିପରି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଆରକ୍ଷା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସୁନେହଭରା ସ୍ଵପ୍ନିତ ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ବାଣୀରେ ଏବଂ କର୍ମରେ ବହୁତ ରାଜକୀୟ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମୁଖରୁ ସର୍ବଦା ରତ୍ନ ବାହାର କରିବା ଉଚିତ୍ । ନିଜ ସମାନ କରିବାର ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । କାହାର ହୃଦୟକୁ ଦୁଃଖୀ କରିବାର ନାହିଁ ।

(୨) କ୍ରୋଧ ବିକାର ଉପରେ ବହୁତ ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ । ନିଜର ମୁଖ ଦେବତାମାନଙ୍କ ଭଳି ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତ ରଖିବାକୁ ହେବ । ନିଜକୁ ଜ୍ଞାନବଳ ଏବଂ ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ଦେବତା କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସର୍ବଦା ପଶ୍ଚାତାପ ଠାରୁ ଉଦ୍ଧୃତରେ ରହି ପ୍ରାପ୍ତି ସ୍ଵର୍ଗରୁ ସ୍ଵର୍ଗର ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ସଦ୍‌ବୁଦ୍ଧିବାନ ଆତ୍ମା ହୁଅ । ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ବାବାଟ୍ଟକ ନିଜର ଜୀବନର ନୌକାକୁ ଅର୍ପଣ କରି ମୁଁ ପଣିଆକୁ ସମାପ୍ତ କରିଦିଅନ୍ତି, ଶ୍ରୀମତରେ ମନମତର ମିଶ୍ରଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ ସେମାନେ ସର୍ବଦା ପଶ୍ଚାତାପଠାରୁ ଉଦ୍ଧୃତରେ ରହି ପ୍ରାପ୍ତି ସ୍ଵର୍ଗରୁ ସ୍ଵର୍ଗର ଅନୁଭବ କରିଥା'ନ୍ତି । ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ସଦ୍‌ବୁଦ୍ଧିବାନ କୁହାଯାଏ । ଏହିଭଳି ସଦ୍‌ବୁଦ୍ଧି ସମ୍ପନ୍ନ ଆତ୍ମାମାନେ ତୋଫାନକୁ ତୋଫା ଅର୍ଥାତ୍ ଉପହାର ମନେ କରି, ସ୍ଵର୍ଗ-ସଂସ୍କାରର ସଂଘର୍ଷକୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବାର ଆଧାର ମନେ କରି, ସର୍ବଦା ବାବାଟ୍ଟକ ନିଜର ସାଥୀ କରିବା ସହିତ ସାକ୍ଷୀ ସ୍ଥିତିରେ ରହି ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ପାଟକୁ ଦେଖିଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତ ହୋଇ ଆଗକୁ ବଢ଼ିଥା'ନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯେଉଁମାନେ ସୁଖଦାତା ପିତାଙ୍କର ସୁଖଦାୟୀ ସନ୍ତାନ ସେମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ଦୁଃଖର ଢେଉ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ ।